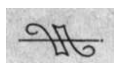

FINLAND RUSTAR

AF

A. RUMJANTSEFF

ÖFVERSÄTTNING

HELSINGFORS, 1907

HELSINGFORS,
J. Simelii Arfvingars Boktryckeriaktiebolag, 1907.

Förord till den svenska öfversättningen.

Den broskyr, hvilken här i svensk öfversättning delgifves allmänheten, är otvifvelaktigt ett af de mest intressanta aktstycken i den kampanj, som från det ryska schakallägret åter satts i gång mot vårt land och mot våra myndigheter. De ryska reptilorganens på medvetna lögner och uppenbara förfalskningar grundade »finländska» politik fullföljes konsekvent af herr Rumjantseff.

Fullkomligt riktigt framställer han Voima-förbundet mot bakgrunden af de senaste åren. Men hans skildring af dessa års händelser, hvilken af de »välsinnade» ryssarna och måhända också af herrar Gerard och Langhoff betraktas som allvarligt politiskt skriftställen, kan hos en finne endast väcka känslor af häpnad och löje. Efter att hafva genomläst dessa historiska undersökningar förvånas man icke mera af cirkulärens innehåll och af redogörelsen för Voima-förbundets planer, organisation och förbindelser. »Förbundet Voima», skrifer han, »åsyftar gränsmarkens fullständiga afskiljande från Ryssland, en nästan fri import af artilleri, gevär, krut, patroner och allehanda öfriga krigsutensilier samt ryska mäns, det ryska språkets och alla för samhället obehagliga välsinnade finnars utdrifvande. Allt detta bringas i verkställighet med ovanlig skyndsamhet och energi af N. N. Gerard och A. F. Langhoff.» I något af cirkulären meddelas helt öppet, att herr Gerard blifvit mutad med en större pänningsumma och därför understöder de separatistiska planerna. Herr Gerard har naturligtvis läst denna broskyr. Och efter detta skrifer han i sitt bref till prokuratorn med rörande tillit till Rumjantseffs och hans likars hederlighet, att några skäl icke föreligga till antagandet att de cirkulär, hvilka tillskrivas Voima, vore förfalskade.

Allmänheten har endast varit i tillfälle att ur dagsprässens korta referat lära känna innehållet och metoderna i de reaktionära ryska

tidningarnas angrepp mot Finland. Herr Rumjantseffs broskyr är måhända något mera lögnaktig än Novoje Vremjas, Svjats och de andra regeringsorganens finska artiklar, men är öfverhufvud ett riktigt uttryck för finnofobernas taktik.

När någon gång de reaktionära tidningarna i Ryssland innehålla sakliga artiklar i den finska frågan böra de själfallet från finskt håll bemötas och vederläggas, men pamflettskrifverier sådana som i föreliggande broskyr behöfva sannerligen icke någon vederläggning. Af det buller, som uppstått genom denna broskyr och några artiklar i samma stil, bland andra i dvornik- och svartsotnjeorganet Petersburgskij Listok, har det genom finskt officiella dementier i tid och otid gjorts en stor politisk sak. Först ansåg herr Langhoff det vara nödvändigt att låta trycka en motbroskyr, hvilken enligt uppgift — vi ha icke lyckats förvärfva oss broskyren — hufvudsakligen innehåller några artiklar från de konstitutionella hufvudstadstidningarna, skrifna i anledning af angreppen mot Voima. Sedermera har prokuratorsadjointen Kihlman gentemot några ryska tidningars artiklar publicerat i Slovo en halft officiell redogörelse för hvad om Voimaförbundet hittills af myndigheterna blifvit utredt. Journalistik af dylikt slag från officiellt och halft officiellt håll kan icke reducera dessa angrepp och falska angifvelser till hvad de i själfva verket äro, och bringar endast oreda i begreppen. Nu sist har senaten ingått till monarken med en officiell redogörelse för läget och befolkningens sinnesstämning. Denna redogörelse är naturligtvis sekret.

Vi öfverlåta åt våra läsare att sedan de tagit del af Rumjantseffs broskyr själfva bedöma, huruvida det hade varit för senaten och för ministerstatssekreteraren nödvändigt och värdigt att officiellt besvara hugg från håll som detta och att i anledning af dylikt skandalskrifveri betyga befolkningens och styrelsens underdåniga lojalitet. Hvad åter Voima-förbundet beträffar torde det icke behöfva några officiella apologeter, allra minst sådana, som icke ens gjort sig mödan att lära känna förbundets verkliga syften och sträfvanden.

Helsingfors den 16 april 1907.

Öfversättarne.

Finland rustar.

I.

I våra händer har koncentrerats ett betydande antal särdeles intressanta dokument. Vi ha ansett det vara vår skyldighet att bringa dem till de ryska mäns kännedom, hvilka ännu nitälska för ett helt och odelbart Ryssland och icke äro benägna att som allmosor i partiintressen utdela det ryska folkets blodsarf åt främlingar, hvilka blifvit fräcka i sin separatism. Dokumenterna själfva tarfva inga förklaringar, men det är nödvändigt att göra läsaren bekant med utvecklingens gång hos de finländska stridsorganisationer, hvilka till sitt syfte naturligtvis hafva att vid lämpligt tillfälle slutföra planerna hos den nuvarande riktningen af vår mest bedröfliga pacificeringspolitik, personifierad af furst Ivan Obolenski och ännu klarare af den allra stillsammaste tjänstemannen N. N. Gerard, d. v. s. genomdrifva storfurstendömet's lösslitande.

Grunden till aktiva motståndspartiet lades i november 1899 på ett möte i Helsingfors i restaurant Catani, där de främsta ledarna för separatismen i landet, doktor I. Lyly från Viborg (numera död), skriftställaren Eero Erkko (före detta redaktör); senator Leo Mechelin, S. Ingman o. a. församlades. Det aktiva motståndet kräfdet förberedande af landets befolkning, och därför beslöt man till en början inverka på folket genom att bereda och kalla detsamma till passivt motstånd mot alla af den ryska regeringen afsedda reformer, åsyftande gränsmarkens förening med kejsardömet. År 1900 utkom broskytren »Relation», som innehöll programmet för det passiva motståndet, och senare begynte detta partis underjordiska tidning »Fria Ord» utkomma i Stockholm. Större delen af landets institutioner och myndigheter, börjande med senaten och guvernörerna anslöt sig öppet eller hemligt till detta parti. Försiktigare än de andra förhöll sig gammalfennomanernas parti, i spetsen föi hvilket då stodo Yrjö-Koskinen och Meurman. År 1901 emanerade Nådiga Manifestet om värneplikten. Det ögonblick inträffade, då man måste afgöra om tiden var inne att öfvergå från passivt till aktivt motstånd. Den 21 juli 1901 samlades på ön Turholm invid Helsingfors representanter för det passiva partiet från hela landet. L. Mechelin var ordförande. Mötet beslöt sig icke ännu för aktiv verksamhet, men ansåg ett skärpande af det passiva motståndet nödvändigt. Åt förre senatorn, generallöjtnanten Schauman gafs i uppdrag att uppgöra en plan till formering af en nationalmilis efter boernas mönster i stället för de upp-

lösta finska trupperna. Till slutet af åren 1901 och 1902 hänför sig bildandet af »skytteföreningar», inrättandet af distriktscentraler och styrelser för nationalmilisen. Då begynner jämväl vapenimporten (öfver Hangö) och penningeinsamlingen för folkets beväpnande. Allt detta bekräftas af processen mot general Schauman, resultatet af hufvudsökningen hos redaktör Lyly i Viborg, sällskapet »Svenska odlingens vänners» verksamhet, o. s. v. Af general Schaumans anteckningar framgår, att man ärnade börja upproret vid en tidpunkt, då Ryssland var upptaget af krig, eller då revolutionen utbröt inom det samma. Med bildandet af »skytteföreningar» sysselsatte sig hufvudsakligen före detta officerare vid de finska trupperna och med utarbetandet af mobiliseringsplanen förre stabschefen vid dessa trupper, öfverste Alfthan (numera Nylands läns guvernör). Penningar till vapen och upprorets organiserande insamlades öfver hela landet såväl i form af gåfvor som beskattning af privatpersoner, banker, kommuner m. m. Medlemmarna af »det aktiva partiet» reste omkring öfver hela landet. I november 1902 egde åter å »Hôtel Kämp» i Helsingfors ett möte rum af den revolutionära rörelsens samtliga ledare. Då beslöt regeringen utvisa upprorets hufvudmän ur landet.

När utvisningarna började beslöt »Finska aktiva motståndspartiet» vid ett möte hos kapten Lagus i närheten af Åbo (i Pargas) att öfverflytta sitt hufvudkvarter till Sverige. I slutet af 1902 samlades många medlemmar af detta parti i Linköping (nära Stockholm). Vid detta möte bildades den s. k. »Centralkommittén» eller partiets »Inre cirkel.»

Till Centralkommitténs ordförande valdes Leo Mechelin, till viceordförande Jonas Castrén. Öfriga medlemmar blefvo Allan Serlachius, kapten Biaudet, Ingberg från Tammerfors, godsegaren Wahren från Matku, kapten Lagus, P. Svinhufvud, Eero Erkko, Santeri Ingman, I. A. Lyly, W. Hagelstam, Kuhlefelt o. a. Här beslöt man äfven föra den allra vidsträcktaste propaganda genom tryckalster bland folket. Särskildt fanatiska och verksamma medlemmar af det aktiva motståndspartiet voro skriftställaren Konni Zilliacus, advokaten Ossian Procopé, Arvid Neovius, bokhandlaren Wentzel Hagelstam, kapten Henrik Biaudet, kaptenen och skriftställaren Nylander, advokaten Jonas Castrén, hvilka senare bildade partiets »stridsorganisation.»

I samma mån upprorets hufvudmän utvisades ur landet växte »det aktiva partiet»s krets i Stockholm. Man beslöt anknyta förbindelser med de ryska revolutionärerna. För detta ändamål sändes af de ur landet utvisade Hagelstam till Paris, Eero Erkko till Amerika, förre kaptenen H. Biaudet till Schweiz och Italien, medan Konni Zilliacus öfvertog denna mission i England och Tyskland. Hans verksamhet inskränkte sig dock icke till dessa riken, utan han reste öfver hela Europa och besökte till och med några gånger Ryssland.

I Ryssland arbetade i denna riktning afskedade kaptenen Fraser och många andra.

I staden Helsingfors fanns en afdelning af det aktiva partiets centralkommitté. Till denna krets hörde: förre senatoren och generalen Schauman, afskedade öfversten Antell, förre direktören i fång-

vårdsstyrelsen Alexis Gripenberg, advokaten Polón, advokaten Heikki Renvall, doktor Törngren, arkitekten Neovius, senatstjänstemannen Brummer, förra redaktören Bonsdorff, doktor Zilliacus, ögonläkaren Kuhlefeldt, protokollisten vid Senaten Collan, tjänstemannen vid Privatbanken Albrecht, bankiren Cederholm, filosofiexaminiern Furuhjelm, advokaterna Ignatius och Cederholm, professor Wrede, professor Hömön, förra borgmästaren Öhman o. a.

Sommaren 1903 sammankommo det aktiva partiets medlemmar till möte i Saltsjöbaden (invid Stockholm). Vid detta möte beslöt man i princip bilda en »stridsorganisation», men ärendet uppsköts till ett följande möte, som man ärnade sammankalla under hösten samma år i Finland. Under tiden fortgingo händelserna snabbt. Det passiva motståndet i landet var nästan brutet. Det gammalfinska partiet, som beskyddades af generalguvernören tog makten i sina händer, och undanträngde schvedomanerna. Det japanska kriget utbröt. Konni Zilliacus och andra medlemmar af det aktiva partiet började arbeta ännu mera feberaktigt. På deras initiativ sammankallades en kongress af alla revolutionära grupper i Paris. »Finska aktiva motståndspartiets» fullmäktige vid denna kongress voro Konni Zilliacus och Wentzel Hagelstam. Vid kongressen uppgjordes ett gemensamt program för terrorismen och revolutionen i Ryssland.

»Finska aktiva partiet» anknöt relationer med japanska ambassaden i Stockholm. I april 1904 sammanträdde aktiva motståndspartiet till ett stort möte i Stockholm.

Vid detta möte uppgjordes ett definitivt program för det väpnade motståndet och bildades »De ungas afdelning af den inre cirkeln» eller med andra ord en »stridsorganisation.»

I spetsen för stridsorganisationen stodo Konni Zilliacus, Arvid Neovius, Ossian Procopé, rektor Rosendal, kapten Biaudet, Wentzel Hagelstam, Nylander o. a. Dessa kretsar af unga män, hvilka subordinerade under »stridsorganisationen» måste utföra partiets beslut, för hvilket syfte man drog lott.

Första gången drog man lott i maj 1904, och mordet på generalguvernören Bobrikoff föll på Eugen Schaunians lott. Han utförde sin blodiga mission.

På dagen för generaladjutanten Bobrikoffs död märkte man huru intelligensen jublade, och i S:t Michel ägde i stadens klubb ett dryckeslag rum, i hvilket bl. a. före detta officerare vid de upplösta finska trupperna och mördaren Schaumans släktingar deltog. Härvid utbringades toaster till brottslingens ära, medan fäderneslandets omkomne trogne tjänare gjordes till föremål för allsköns gäckeri.

I finska kretsar och särskildt bland det enkla folket betraktades den begångna förbrytelsen, trots revolutionärernas ansträngningar att försköna den och finna ett rättfärdigande af den endast såsom ett mord, hvilket befläckt Finlands historia med blod.

Länge varade icke ens ytterlighetselementens berusning af framgången innan de plötsligt erinrade sig att hela Finland kunde hotas af hämnd för Rysslands trogne tjänares död. Glädjen förbyttes i bäfvan, och hela Finland stelnade i väntan på ett rättvist straff, som det

ver beredt att undergå, huru strängt straffet än skulle blifvit såsom förtjänt och oundvikligt. Men från detta ögonblick länkades Finlands historia alldeles oväntadt och till allmän förvåning in på en annan väg.

Den nye generalguvernören, furst Iv. Obolenski anlände och bland hans första åtgärder voro tillkännagifvandet om sammankallandet af urtima landtdag, inställandet af de politiska undersökningar, hvilka stodo i sammanhang med mordet på förre generalguvernören Bobrikoff, de ur landet utvisades återvändande, hvarvid man för de utvisade anordnade ett storartadt mottagande. Myndigheterna gjorde sig till, och upprorsledarena blefvo triumfatorer.

Det aktiva partiet kände sig som segrare. Det framträdde officiellt under benämningen »det konstitutionella partiet» (uppfyllt af svenskar).

Alla den sista landtdagens beslut och petitioner afgjordes på förhand vid de konstitutionellas eller med andra ord »Aktiva motståndspartiets» möten och framlades i fullt färdigt skick af dess medlemmar vid ståndens plena.

Öppet framträdde »Aktiva motståndspartiet med sina proklamationer redan i november 1904. Därefter utfärdade detsamma en följd proklamationer, undertecknade såväl af »Finska aktiva motståndspartiet» som af detta partis »stridsorganisation». Från och med sommaren 1905 började »Finska aktiva motståndspartiet utge ett eget organ den underjordiska tidningen »Vapaus» på finska och svenska språken. Detta partis stridsorganisation anordnade stora gatuoroligheter i januari år 1905, såväl i staden Helsingfors, som i andra städer i landet, samt därpå några arbetaredemonstrationer under våren och sommaren samma år.

Detta partis stridsorganisations händers verk äro utom mordet på general Bobrikoff mordet på prokuratorn Johnsson, överstelöjtnanten Kramarenko, arbetaren Wirtanen, konstapeln vid polisinspektionen i Helsingfors Forsten; därpå följa de misslyckade attentaten mot guvernören i Wiborg, Mjäsojedoff, konstapeln vid Helsingforspolisens Denisin, kommissarien von Gross, adjointen hos generalguvernören öfver Finland, geheimerådet Deutrich, guvernören i Tavastehus, Papkoff, gendarmunderofficeren Denisjuk och konstapeln vid polisinspektionen i Helsingfors Mitrofanoff, hvarvid många af dessa erhöilo mycket svåra sår.

Terrorismen bar sina frukter och gjorde fältet fritt för förberedelsen för det väpnade uppröret. Vid »de konstitutionellas möte i Brandkårshuset i Helsingfors 7/20 maj 1905, beslöt man aflägsna ur landet generalguvernörsadjointen Deutrich, t. f. guvernören öfver Nylands län Rheinbott och direktorn för generalguvernörskansliet Seyn. Mötets beslut, egenhändigt underteckadt på mötets vägnar af fyra medlemmar af »Aktiva motståndspartiet», nämligen Adolf von Bonsdorff (af Senaten afskedad från inspektorsbefattningen vid Svenska lyceet), Lennart Cajander, W. Sihvonen och P. E. Svinhufvud (afskeadad från Åbo hofrätt för motstånd mot värneplikten, Hohenthals advokat), sändes till ofvannämnda adressater med de mest kategoriska

fordringar, att de skulle inom närmaste framtid lämna sina tjänster. En vecka senare mottogo dessa personer per post meddelande därom att »Aktiva partiet» dömt dem till döden, och några dagar därefter kastades en bomb mot geheimerådet Deutrich på senatstorget.

Den 31 augusti försiggick i staden Helsingfors ett stort möte af representanter från alla delar af landet för det konstitutionella partiet (rättare: Aktiva motståndspartiet).

Samma dag mötet egde rum skulle i tidningen »Hufvudstadsbladet» ingå en artikel af K. Antell, påpekande nödvändigheten af partiets sammanslutning under den »enda konstitutionens» flagga, »för att med svaga åtskilda krafter undgå mötet med de mäktiga angrepp, hvilka hota vårt land.» Mötet, som var besökt af 1,000 personer, öppnades af Leo Mechelin. I sitt tal antyde han, att det gemensamma arbetet för den kränkta konstitutionens försvar skapat af alla olika grupper ett »konstitutionellt parti» och att »motståndspolitiken» dragit folkets flertal till sig. Vidare sade han: »Angreppen på vår konstitution och våra medborgerliga rättigheter ha gjorts af ett parti, som eger stort inflytande i kejsardömet; mot denna utifrån hotande fara måste folket stå enigt, intill dess vår rättsliga ställning i förhållande till Ryssland befästes på den grundval, som lades år 1809. Så länge denna fordran icke är beviljad, måste den ständigt upprepas. Ingen kompromiss är möjlig» o. s. v.

Till mötets behandling förelågo bl. a. frågorna: 1) angående nödvändigheten af den lagliga ordningens återställande ; 2) ryska språket ; 3) militärfrågan ; 4) frågan om manifestet angående riksduman i Ryssland, enär Finlands representerande icke var förutsedt i landtdagsordningen, o. a. I frågan om Finlands försvar hann L. Mechelin uttala, »att finska folket icke kan åtnöja sig med en militärordning, som icke garanterar åt oss egna trupper. Genom medverkan af finsk lagstiftning bör vår militära styrka säkerställas.»

På generalguvernören, furst Obolenskis föranstaltande lyckades man upplösa mötet men blott genom att i salen införa ett kompani soldater.

I något förminskadt antal förflyttade sig församlingen till Societetshuset där mötet, fortgick under formen af en privat fest. Syftet med mötet var att i folkets ögon ge större vikt och auktoritet åt det aktiva partiets hufvudkommittés åtgärder.

Öfverhufvudtaget tedde sig Finska aktiva motståndspartiets organisation år 1905 på följande sätt. I Helsingfors stad fanns partiets hufvudkommitté, som förberedde Finlands affallande från Ryssland och vid revolutionens utbrott egde förklara sig som temporär regering. Öfver hela landet vore under den subordinerande lägre organisationer, till storlek och verksamhetsfer mostvarande ortens administrativa betydelse. Partiets stridsorganisation är en hufvudkommittén underlydande inrättning och har till ändamål att underhålla förbindelser med de revolutionära grupperna i Ryssland, att i den utländska pressen utsprida en fientlig stämning mot Ryssland samt att införa vapen till landet.

Partiets militära organisering befinner sig företrädesvis i händerna på före detta finska officerare och förbereder landets stridsstyrka för

revolutionen. Alla till denna organisation hörande officerare hafva uppburit lön af aktiva partiets medel.

Men de finländska revolutionärernas verksamhet är på långt när icke tecknad genom det ofvananfödda, ty vi ha icke påpekat deras förbund med japanerna, hvilket slöts under det sista kriget. Detta förbund var rikt på följder, och måhända står upproret på Sveaborg och i Kronstadt i sammanhang därmed.

I maj 1903 voro ihärdiga rykten, hvilka det icke ges någon grund att betvifla, gängse, att en af prästerna i byn Lojo (mellan Hyvinge och Karis) hos sig härbergerade japanska professorn Katara Jamogutsi. Professorn sammanträffade med framstående finländska män och bodde hos pastorn i mer än fem veckors tid. Under denna tid höllos hos pastorn och en baron några hemliga möten. Det berättades då, att japanen hämtat med sig planer af Kronstadt och Finlands södra kust. Planen öfver Sveaborgs befästningar erhöill han redan under sin vistelse i Lojo. Vid dessa möten studerade Jamogutsi med stort intresse och noggrannt Finlands dåvarande läge och diskuterade med sina vänner en anfallsplan mot dessa fästningar. Till allt detta bifogade ryktena, att en finländare, en öfverste (numera innehafvare af ett guvernörsembete) tjänstvilligt underrättade japanen, hvar krutkällarena, de hemliga utgångarna m. m. på Sveaborg befinna sig.

Att finländarne voro vänner och flitigt plögade umgänge med japanen, därpå ega vi dokumentala bevis.

Den i början af år 1906 utkomna broschyren »Supplement till det Revolutionära Ryssland, Konni Ziliacus» fastslår icke blott till fullo de ryska revolutionärernas gemenskap med de finländska, utan anför med noggrannhet, att initiativet till denna sammanslutning tillkommer finländarena, samt att de äro de främsta upphofsmännen till och ledarena af såväl strejkerna som alla revolutionära rörelser i kejsardömet och särskildt i våra gränsmarker. På kongressen i Paris år 1904 beslöts: 1) själfhärskaredömet tillintetgörande, upphäfvandet af alla förfoganden, hvilka lederna Finlands konstitutionella rättigheter o. s. v., samt därjämte att förse arbetarne med vapen, organisera strejker, förhindra uppbåden af de permitterade, agitera bland trupperna m. m. Finländarens revolutionära verksamhet mot Ryssland inskränkte sig icke härtill. Samma Konni Ziliacus, Leo Mechelins (numera viceordförande i senaten) närmaste vän, trädde i Stockholm i förbindelse med japanske militärgentem före kriget Akashi. Under japanska kriget blef Stockholm som känt centrum för det japanska spionaget i Europa. Akashis förbindelser med Ziliacus och andra revolutionärer, hvilka förbindelser började i november 1904, ledde till en överenskommelse angående organisering i Ryssland, särskildt i gränsmarkerna af väpnadt uppror på japanska regeringens bekostnad. För japanska pengar inköpte Ziliacus en ångbåt, som erhöill namnet »John Grafton», och i Schweiz köpte han ända till 25,000 gevär och 3½ million patroner. I den härstädes år 1906 utgifna broschyren „Изнанка революции» (Revolutionens fränsida) finnas utdrag ur de originala bref, hvilka vexlades mellan Konni Ziliacus och Akashi, och jämväl deras brefvexling med andra förmedlare i fråga om inköp och anskaffande

af vapen. De i broskyren anförda dokumenten visa ovedersägligt att Konni Zilliacus till anordnande af väpnade revolter i Ryssland använde japanska pengar till ett belopp af 26,000 pund sterling, d. v. s. omkring 260,000 rubel. Dessa pengar åtgingo icke blott till inköp af vapen, patroner m. m. utan de ställdes jämväl till särskilda partiernas disposition. I ett af breffven säges, att socialistrevolutionärerna erhållit 4,000 p. st., att gevär blifvit sända för de grusinska partiernas räkning till ett antal af 5,000, för det polska sociala partiets räkning 5,000 stycken, för finnarnes 8,000 o. s. v.

Finland rustar med ifver. Vapen spridas öfver hela gränsmarken och inför generalguvernören Gerards ögon hämtas gevären direkt till Helsingfors. Den tid under hvilken denne »statsman» som kallas rysk, förvalt land, är synnerligen rik på illegala militära organisationer. Hittills ha blott gardesafdelningar, de »blå», »röda» och »hvita» gardena bildats. Så godt som dagen före oordningarna på Sveaborg, nämligen den 14 (27) juli hade »hvita gardet» vakttjänsten hos generalguvernören N. N. Gerard. Tänken Eder detta faktum, ryska män, hvilka höga statsmannaegenskaper skall man besitta för att såsom Rysslands representant och med ryska trupper till sitt förfogande, låta en illegal organisation skydda sin person. Hvad mer? Herr Gerard litade mera på den än på den ryska militära styrkan. Bildandet af de två första organisationerna försiggick nästan omärkligt för personer, hvilka icke voro invigda i revolutionens hemligheter. »Röda gardet» uppstod under furst Iv. Obolenski. Denna omständighet har särskildt påpekats af N. N. Gerard själf (se Novoje Vremja N:o 11036) och han har anhållit att man noga måtte minnas detta. Men hr Gerard har icke anoterat att »Röda gardet» under furst Ivan Obolenski icke erhöll den utveckling och öfning som det fick under furst Ivan Obolenskis efterträdare N. N. Gerard. Sammankallandet af detta gardes talrika trupper, utdelandet af fanorna, indelningen i kompanier, bataljoner och regementen, de reglementariska öfningarna o. s. v. allt detta har egt rum uteslutande under N. N. Gerard och särskildt i hans residens, staden Helsingfors och dess omgifningar. Det illegala gardets program och verksamhet trycktes öppet och noggrant i de finska tidningarna (t. ex. Työmies) »Röda gardets» reglemente är stadfäst af hufvudkommittén i Helsingfors den 22 mars 1906, d. v. s. under N. N. Gerards styrelses dagar. Åt hvarje antagen gardist utdelades en särskild bok-biljett med rödt omslag och en åttauddig stjärna.

Guvernören i Viborg, baron Medem fäste i tid uppmärksamheten vid »Röda gardet» men fann en opponent i N. N. Gerard. I ett påbud af den 25 januari 1906, utfärdadt på trenne språk, ryska, finska och svenska skref guvernören: »I betraktande af att frontöfningar af hvarje slag, utförda af enskilda personer kunna tillåtas blott i syfte att förbereda blifvande soldater för militära aktioner, och enär emellertid Finlands befolkning, som för närvarande icke är underkastadt värneplikt, icke har behof af en sådan förberedelse samt då oberoende häraf frontöfningar, hvilka utgöra en väsentlig del af militärtjänsten

cke kunna tjäna som nöjen för fullvuxna personer och vidare de på senaste tid i staden i Viborg och socknarna i länet föranstaltade frontöfningarna såsom förargelseväckande och riktande befolkningens tankar på möjligheten af brottsliga afsikter hos de personer hvilka studera militärkonsten *samt då de sålunda såsom rubbande ordningen och säkerheten i samhället icke kunna tillåtas* har jag på grund af § 8 i nådiga instruktionen för guvernörerna af den 29 december 1894 och i enlighet med kommandantens öfver Viborgs fästning resolution (den 15 sept. 1901 allerhögst fastställda förordningen om fästningarna) beslutit förbjuda Röda gardets öfningar vid vite af 100 mark». Denna guvernörens i Viborg resolution upphäfdde N. Gerard egenmäktigt och ignorerade sålunda allerhögst stadfästa förordningen angående fästningarna. En varmare anhängare af Röda gardet hade man haft svårt finna. Då N. N. Gerard icke mötte sympatier i den ryska pressen i anledning af sin åtgärd säger han det oaktadt helt naivt men icke desto mindre djupt uppriktigt i sitt bref (se Novoje Vremja N:o 10916): »Såvidt jag förstår, förebrår ni mig för att jag icke vidtog åtgärder för röda gardets upplösning. Men har ni betänkt, hvilka medel jag hade blifvit tvungen att anlita? Har ni gjort reda för eder, till hvilka följer dessa åtgärder skulle ledt? Röda gardets delaktighet i Sveaborgs revolten har i högsta måtto besannat N. N. Gerards omsorger om detsamma och hans farhågor.

Af den undersökning som verkstälts angående oordningarna på Sveaborg framgår att N. N. Gerard den 19 juli (1 augusti) hade sig bekant att afdelningar af Röda gardet från andra städer koncentrerats i Helsingfors. Redan den 18 juli (31) fastslog N. N. Gerard styrkan hos kapten Kocks garde i Helsingfors omnejd till 6,000 man. Men enär Gerard »tänkte på, hvilka medel han var tvungen att använda» för att skingra kapten Kocks marodörer, föredrog han att förhålla sig tålmodigt till deras mobilisering. Och detta var konsekvent. Om han engång tillåtit öfning, måste han äfven tillåta mobilisering. De på Sveaborg till och med med vapen i hand gripna upprorsmakarena-rödgardisterna hedrades med A. Langhoffs och N. N. Gerards särskilda omsorger. Inför de militära myndigheternas ögon befallde man, att rödgardisterna skulle utlämnas från den ryska fästningen och dömas icke af ståndrätt utan af en politiserande finsk domstol, genomsmittad af separatism och ogynnsamt stämd mot Ryssland. Hvar finner vi en annan stat, där en dylik orimlighet skulle tillåtas, att bestämmandet af upprorsmäns, spioners med fleras skuld beror af deras nationalitet? Finnarnes och svenskarnes försvar åtog sig en general, som haft den höga äran att bära Semjonoffska regementets uniform, detta regemente, hvars sekelgamla traditioner alltför mycket afvika från denna generals nuvarande verksamhet i egenskap af föredragare och beskyddare af de samtida finländska värkningarna.

Af samma undersökning finner man huru skadlig N. N. Gerards närvaro i Helsingfors var för enheten och beslutsamheten i åtgärderna till oordningarnas undertryckande med de ryska trupparnas och flottans tillhjälp. Detsamma upprepades som skedde i oktober 1905 under furst Iv. Obolenski: Den militära makten, som tillkallats för oord-

ningarnas undertryckande, tillät med orätt en inblandning från N. N. Gerards sida, hvilken till och med tillät sig fordra sådana åtgärder som att kosackerna och skarpskyttarna, då dessa hade en tusenhöfdad hop framför sig, skulle ingripa endast mot dem, »som buro synliga vapen» Samtidigt vägrade ortens civila myndigheter att efterkomma militärbefällets fordringar att icke tillåta ångbåtar med myterister lägga till vid stadens kajer för inköp af produkter. Till och med vägrade de att om dem lämna några som helst uppgifter. Enligt ögonvittnens, marinofficerares, berättelser lossades helt lugnt under oordningarna på Sveaborg vid Skatudden midt emot tullen vapen från en stor norsk ångare. Allt detta inberättades åt N. N. Gerard, men icke desto mindre vidtogos inga åtgärder från polisens sida och ångaren fortfor att ligga kvar vid stranden. I egenskap af viceordförande i Senaten fann L. Mechelin nödigt korrigera den ryske generalguvernörens förvirring. Senaten beslöt upplösa röda gardet.

Naturligtvis tror ingen och kan icke heller tro på uppriktigheten i den nuvarande senatens i Finland beslut. N. N. Gerards och A. Langhoffs rapporter om Röda gardets tusenmannaaufdelningars betydelse följde först efter Sveaborgsrevolten. Före upproret uppmuntrade N. N. Gerard genom sin tystnad kapten Kock och tänkte måhända: »hurudana medel hade man nödgats anlita». Den illegala militära organisationen utvecklades inför N. N. Gerards och A. Langhoffs ögon, och hvardera tänkte de med förfäran: »hvilka medel skulle man nödgas anlita» för att våga skingra den.

Man gjorde ändtligen slut på Röda gardet. Man förbjöd det samma att existera (på pappret).

I bredd med röda gardet växte och utvecklade sig en annan — nämligen Voima förbundets illegala stridsorganisation. Denna organisations dokument aftrycka vi här nedan. Af dem framgå till fullo dess verksamhet och framtidshopp. Den hemlighetsfulla organisationen har redan länge väckt misstankar och oro hos sundt tänkande människor. Endast vår representant i Finland oroade sig icke. En rysk tidnings (Novoje Vremjas) lugna och dokumentala bevis bevärdigade han icke med sin uppmärksamhet, eller ock ansträngde han sig att bevisa, att den ryska tidningen »anfäller» de stackars lojala och oskyldiga finländarna. Slutligen slog det fennomanska partiets tidningar starkt allarm tätt vid generalguvernörens öra. Oroad af pressen blef N. N. Gerard tvungen att visa sin verksamhet. Ett papper skrefs till senaten.

Därefter försiggår följande komedi. Tidningarna rikta öppet och ihärdigt frågor till en bestämd person (Mannelin). Var det icke han, som dolde sig under pseudonymen Eero Kalske, och hvari består det mystiska Voimaförbundets verkliga syfte? Först teg han, men slutligen tillkännagaf han: »I morgon får ni veta, i morgon sammanträda Voimaförbundets representanter och allt blir klargjort.» I själfva verket sammanträdde representanterna i Helsingfors och svarade: »Voima är ett gymnastikförbund och bildadt uteslutande för spridande af intresset för sport. Med Eero Kalske får man förstå detta förbunds ursprungliga anonyma styrelse, som utfärdat några cirkulär. Godt.

Enkelt och naturligt. Hvarför skulle man insvepa allt i en dimma, göra förtret åt samhället och myndigheterna? Mannelin visste allt detta före mötet, men icke desto mindre svarade han icke tidningarna i sitt namn och lugnade icke den allmänna opinionen.

Ännu egendomligare är senatens uppförande. För att afgöra en fråga om en gymnastikförening anordnade den (i offentlighetens och den öppna politikens tidevarf) ett sekret plenum. Efter att hafva granskat några handlingar beslöto herrar senatorer att upplösa föreningen »Voima».

Hvad nu då? Får man verkligen icke bilda gymnastikföreningar i Finland? Naturligtvis får man. Men senatens handlingar ha icke blifvit offentliggjorda. Vi antaga, att herrar senatorer läst just de dokument, som vi här nedan framlägga till våra läsares särskilda uppmärksamhet.

Förbundet »Voima» upplöstes. Det förstås att upplösningen skedde i ord, på papperet. Men i verkligheten försiggick följande: Den 3 (16) december 1906 egde å Hôtel Kämp i Helsingfors ett möte rum af Voima-förbundets representanter, hvilka sammankommit från hela Finland. Själén vid detta möte var magistern Hugo Stenberg och öfversten vid det upplösta dragonregementet Schauman, mördaren Eugen Schaumans farbroder. Mötets ändamål var att fatta beslut angående förbundets vidare verksamhet och beväpning. Ordförandens vid mötet, Stenbergs tal var af följande innehåll: »På den kulturella utvecklingens väg är Finland och hela finska folket beredt att ställa sig i spetsen för alla världens folk. Dess folkrepresentation i form af en ståndslös landtdag på grundvalen af den allmänna, lika, omedelbara och hemliga rösträtten utan afseende åt nationalitet, trosbekännelse och kön förvånar hela världen. Men de senaste händelserna i kejsardömet »denna mörka vålnad i öster» begynna skrämja oss synnerligen och hota att beröfva oss de rättigheter vi förvärfvat genom strid. Alla som samlats här, veta nogsam, hvilken roll vårt förbund spelat i denna »af Gud välsignade» kamp. Och för den skull står det klart för hvar och en om vårt förbund i betraktande af senatens beslut skall upphöra med sin verksamhet eller fortsätta densamma med en ännu större energi.» Röster: »Fortsätta.»

Öfverste Schaumans tal var följande: »Som finsk officer utgår jag från en rent militär synpunkt, och därför framställer jag direkt frågan: är en själfständig verksamhet hos vår landtdag tänkbar i fråga om värneplikten i Finland? Om icke, i hvilken form ter sig då denna värneplikt för framtiden i Finland. Skall det finska folket bära värneplikts tunga såsom en plikt mot fosterlandet, eller skulle det nödgas taga del i det allmänna ryska riksförsvaret. Skall anfallet från kejsardömet utöfva inflytande på vår värneplikt samt i hvilken form och hvilken grad? Hvilken ställning bör vårt förbund Voima intaga såväl i det ögonblick värnepliktsfrågan hos oss afgöres som för det faktiska förverkligandet af principen om våra söners utgörande af värneplikten såsom fria medborgare i ett fritt land? Jag framkastar direkt frågan: är en själfständig verksamhet hos vår blifvande landt-

dag tänkbar? I betraktande af allt det som försiggår i kejsardömet, skulle svaret »ja» klinga som en bitter ironi. Så länge reaktionen om ock till det yttre triumferar i kejsardömet, blir vår landtdag nödsakad att räkna med den ryska själfhershenskaremakten, hvilket är detsamma som att räkna med den ryska byråkratins kapriser, såsom vår senat fått erfara det i frågan om ryska politiska brottslingars utlämnande, såsom med själfhersherskarens egen uttalade vilja.

Som finsk officer har jag alltid betraktat och kommer att betrakta som en mitt hjärta nära stående sak mitt fäderneslands, vårt gemensamma fädernesland Finlands stridsfärdighet och beredskap att försvara sin oafhængighet. Som specialist i organisationen af vårt lands militära krafter med afseende å teknisk färdighet, har jag redan länge öfvervägt allt, som vi måste räkna med i värnepliktsfrågan vid den stundande landtdagen. Jag har öfvervägt allt hvad vårt »Förbund» bör göra i ett gifvet ögonblick — — — — —
Sedan jag öfvervägt allt som jag haft tillgång till, har jag kommit till den öfvertygelsen, att vår värneplikt efter långvariga och heta meningsutbyten mellan den blifvande landtdagen, senaten, generalguvernören, med de ryska hofkretsarna och öfverbufvud med den ryska byråkratin, skall te sig beroende af sättet för värnepliktens utgörande i kejsardömet på följande sätt: alla befälspersoner till cheferna för de särskilda afdelningarna blifva uteslutande män i rysk tjänst, alla officerare skola erhålla sin militära specialutbildning i kejsardömet militära läroinrättningar, och underofficerare, hvilka kvarstå utöfver tjänstetiden i ryska underfänriksskolor. Ryska officerare skola tillåtas inträda i finska truppdelar, alldeles som finnar nu för tiden få inträda i ryska trupper, med villkor att de inom viss tid tillegna sig endast finska språket, för att kunna meddela sig med de finnar, hvilka aftjäna sin värneplikt. Med största bitterhet skulle jag nödgas komma till öfvertygelsen att finländska medborgare skulle se sig tvungna att utgöra sin värneplikt vid ryska regementen i Finland i form af andra bataljoner. Man har länge tänkt reformera dessa regementen till af fyra bataljoner bestående. Härvid råder intet tvifvel att vi icke komme att tjäna vare sig vid kulsprutskompanierna eller artilleriet, icke ens vid flottan, oaktadt vi af naturen äro sjömän. Dessutom stanna alla fästningar såsom förr otvifvelaktigt i de rent ryska truppers våld. Det är klart huru våra officerare och soldater skola te sig, underordnade rent ryska myndigheter, begynnande med afdelningscheferna, och utgörande sin värneplikt blott vid infanteritruupper. Afsändandet af alla finska officerare till kejsardömet, så snart den tid kommer, då de få befäl öfver egna afdelningar och de ryska vapnens ständiga öfvervikt i vårt land, skola ställa vårt land i villkor erinrande om Bobrikoffs tider. Och sålunda, skall vårt förbund *„som från en „skytteförening” förvandlats till ett beväpnadt förbund „Voima”* inställa sin verksamhet eller fortsätta den?» Starka röster: »Fortsätta.»

Därefter slutar Schauman sitt tal: Ännu en gång upprepar jag frågan: Hvilken ställning bör vårt förbund intaga såväl i det ögonblick värnepliktsfrågan hos oss afgöres som efter det faktiska förverk-

ligandet af principen om våra söners utgörande af värneplikten såsom fria medborgare i ett fritt land? Jag svarar: läget hos den kraft, som är beredd att vid första lägliga tillfälle försvara Finlands oafhångighet häntyder i närvarande ögonblick på en milis, men i framtiden på *en frivilligt beväpnad reserv af de finska trupperna med en infödd finsk truppchef i spetsen.*" Stormande applåder. Rop: utmärkt, nödvändigt!

Efter dessa förberedande upplysningar skall nedan återgifna handlingars syfte och betydelse framstå fullt klara för läsaren.

Voima-förbundets och andra cirkulär.

Ärade Herre!

För organisering och förberedelse af energiska och afgörande verksamhetsåtgärder och jämväl snabba förflyttningar är det nödvändigt att personer, hörande till »Förbundet Voima» ständigt öfva sig enligt reglementet, uppöfvande sig till nödig uthållighet.

I detta syfte sändes härmed till Eder handledning för öfning på skidor m. m. Vi anhålla att Ni ville utdela denna handledning åt Voima-förbundets ledare på er boningsort.

Utom dessa öfningar må man tillsvidare sysselsätta sig med skjutning, så länge ammunitionen räcker till. Vidare instruktioner rörande fortsättandet af skjutöfningarna skola sändas senare. Vi anhålla att Ni måtte använda all möda och alla medel i och för den snabbast möjliga undervisning enligt bilagda handledning, enär detta i likhet med skjutningen utvecklar »Förbundet Voima» för försvaret af vårt lands frihet, lagar och privilegier.

Vi anhålla att Ni så snart som möjligt ville insända förteckning öfver de personer, hvilka inskrifvit sig i förbundet.

Helsingfors i februari 1906.

På Voima-förbundets vägnar

Eero Kalske,

Petersgatan 7.

(Facsimile).

Vapauden ystävät!

Älkäämme säikähtyneenä heittäkö hommiamme kesken, vaikka rypäät tuovatkin tänne kanunoitaan, sillä meidän hyväksemme ne kum-

minkin jäävät ja onhan meilläkin samanlaisia hevosen seljässä kannettavia. Kohtaa alkaa Puolassa ja Wenäjälläkin uudet mellakat, joten meille käy verrattain helpoksi saavuttaa tarkoituksemme. Tärkeään saada vakoojat ja epäluotettavat tarkoin selville ja vaarattomiksi, sillä he ovat meille vaarallisemmat ryssäläisten kuularuiskuja.

Vapausten ajat lähenevät!

Helsingissä maaliskuulla 1906.

Voimaliiton pääkomitean puolesta

Eero Kalske.

(Facsimile).

Helsingissä ²⁷/₃ 1906.

K. H.

Tekemänne kysymyksen johdosta saan kehottaa Teitä harjoittamaan suksilla, niinkuin itse parhaaksi näette. Ikävä kyllä meillä ei nyt juuri ole kiväärejä, mutta niin pian kuin saamme, lähetän Teille ensi tilassa.

Kunnioittaen

Eero Kalske

(Facsimile)

Kansa varustaudu kaiken mahdollisuuden varalle! Älä väisty! Muista että pelkuruus vie sinut orjuuteen vaan uhrautuvaisuus vapautteen! Parempi orjutta kuolakin hirsipuussa. Yhdy veri kaartimme riiveihin ryssää karkoittamaan! Silloin taistelet jalon asian puolesta! Tunslauseemme on oleva; joko voittoon tai kuoloon!

Tasavaltaiset.

Fullständigt sekret.

Fosterlandets sanna vänner.

Nu befinna vi oss vid skiljovägen, såsom Herkules sade i forn-tiden. Oss förestår att välja antingen slafveriet under den ryska byråkratin och vårt folks förryskande med våld, hvilket slutligen tvingar oss att till och med ändra vår religion, eller skilsmässa från Ryssland och afslutande af en union med någon civiliserad stat. Vi äro tvungna att välja det senare om vi vilja vara ett fritt folk. I detta syfte ha förberedande åtgärder redan blifvit vidtagna. Särskilda föreningar, som t. ex. Voima o. a. ha bildats för undervisning i den militära taktiken och skjutning med mausergevär och andra gevär samt åsyftande förberedelser till ett guerilla krig. Dessutom bör man förse sig med största möjliga mängd gevär, ammunition och sprängämnen, hållande i sikte den nyaste militärtekniken. Nu är tiden lämpligast för anska-

fandet af mausergevär med dolkbajonetter till synnerligen billigt pris. Åt fattiga skola vapen utdelas för medel ur kassan, som för närvarande ökats betydligt. Angående de strategiska planerna öfverhufvud kunna vi blott säga, att vi skola splittra de ryska trupperna och tvinga dem att ge sig en del i sänder. Vi taga telegrafan i besittning. Järnvägen är i våra händer. Tillsvidare skola vi hjälpa de ryska bröderna i deras kamp mot regeringen, ty ju mera de försvaga vår motståndare, desto lättare blir det för oss att skilja oss från Ryssland. Under tiden skola våra skickliga diplomater söka slå ryska regeringen med blindhet, i det de bedraga den. Alltså skola vi utan att förtrottas bereda oss, till dess man ger tecken till aktionernas begynnande, hvilka vi skola fullfölja manligt. Efter navigationens öppnande äro alla fördelar på vår sida, och då skola vi få bevittna likadana hjältebragder som under det sista finska kriget, då våra hjältar handlade, besjälade af fosterlandskärlek. Lefve den blifvande finländska republiken.

Helsingfors, mars 1906.

Eero Kalske.

(Facsimile).

Helsingissä 14/4 06.

K. H.

Arvoisan kirjeene johdosta saan ilmoittaa:
että meillä tällä havaa ei ole kiväärejä ja mahdotonta on tarkalleen sanoa, koska niitä saadaan;
että ampumaohjeet vielä eivät ole valmistuneet;
että ennen kaikkea olisin halunnut tarkalleen tietää, mille kannalle aatteesemme nähden asetutte.

Kunnioittaen

Eero Kalske.

Fosterlandets vänner.

Ännu sitta Bobrikoffs medhjälpare och gendarmerna på sina platser hos oss. Ännu inneha de af de olagliga ryska guvernörerna utnämnda tjänstemännen sina befattningar hos oss i Finland. Ännu sitta de olagliga högre tjänstemännen kvar hos oss. Monarken vill icke afskeda dem trots folkets enhälliga fordran. Vid ett möte i Helsingfors beslöto de konstitutionella med våld aflägsna de ryska tjänstemännen, medhjälparena och alla, hvilka uppfyllt olagliga fordringar, ty folkets vilja är Guds vilja, som till och med monarken måste uppfylla. Vi böra närma oss de konstitutionella, i synnerhet nu, då vår diplomat Leo Mechelin genom Gerard kan göra hvad

han icke vill. Sedan de skadliga elementen blifvit aflägsnade är vårt folk enhälligt till motstånd. Då skola vi alla tillsammans på en gång afskilja oss från ryssarna sedan vi fört dem öfver Finlands gräns, hvarefter vi af Finland skapa en idealstat, om man icke ger oss full autonomi.

På Voimaförbundets vägnar
Eero Kalske.

Marsch för det stundande kriget.

Det grymma kriget har börjat. Som en hämndens låga har det gripit landet. Den finska himmelen är blodröd; den förkunnar friheten.

Upp inbyggare i Savolaks och Österbottens raska gossar samt äfven de Karelska folk mot den ryska fienden.

Finnarna ila framåt som pilen flyger. Hela folket ropar: Bort med den ryska makten. Makten och styrkan här äro våra, och folkets vilja är vår lag.

Nu böjer sig monarken för oss. Ryssen skall icke taga Finland.

Upp o. s. v.

Se huru våra gossar rusa fram mot de ryska trupperna. Snart skall järnet hettas i ryska hjärtans blod.

Upp o. s. v.

Snart skall Nikolais makt varda omkullstörtad med Herren Guds hjälp. Sargad ligger örnen under det finska lejonets fötter. Fram, I unge män, med den mäktiga stormens kraft, och I gubbar, bistån de unga.

Skaparn skall ge oss segern liksom åt det gamla Israel. Finska hjältar, drifven ut ryssarna ända bortom deras moder Moskva.

Eero Kalske.

Herrar konstitutionella chefer.

240,000 gevär hafva lyckligt mottagits och insamlats. Var och underrätta, hvilket antal Ni önskar.

Helsingfors, 20 april 1906.

Eero Kalske.

Fullständigt sekret.

Till Distriktschefernas kännedom.

I betraktande af att vårt cirkulär af mars månad, tack vare suometarianska spioners bemödanden hamnat i händerna på vår argaste fiende »Novoje Vremja», anhålla vi att Ni framdeles icke måtte visa dem åt någon utom åt fullt tillförlitliga personer. Efterspanen ifrigt spioner och affärden dem till den andra världen, på det att de icke måtte bli farliga för oss, ty de kunna fördärfva vår sak.

Man bör observera huru precisa och hemlighetsfulla japanerna voro i sina militära förberedelser, på grund hvaraf de äfven besegrade ryssarna.

Snart erhålla vi vapen, som vi införa på säkra vägar, enär hr Mannerstams försök att importera vapen icke lyckades. Förklara för invånarna, att rykten äro gängse om hit anlända ryska spioner, hvilka forska efter vapennederlagen för att sedan med militärhjälp bemäktiga sig dem. Särskildt böra de med »John Grafton» hämtade gevären tillsviðare gömmas.

Vid öfningarna kunna i stället för gevär störar användas. Öfningar böra ega rum i anordnande af »flygande post» på minst 200 kilometers distans, för vinnande af vana att snabbt öfverbringa befallningar till sådana orter, där detta icke på annat sätt kan ske. För närvarande pågå öfningar härutinnan mellan Uleåborg och Helsingfors. Väljen ut lämpliga och flinka personer, hvilka af militärer komma att öfvas i rekognosceringar. Vid Voima-förbundets allmänna möte den 6 april upplästes svaren från alla landsortsafdelningar, af hvilka framgick, att bönderna icke önska deltaga i militära aktioner innan de inbärgat skörden, och därför beslöts äfven uppskjuta begynnandet af aktionerna till hösten. Till dess hoppas våra kamrater i Ryssland kunna störta den nuvarande regeringen. Vid importen af snabbskjutande vapen har ett fel blifvit begånget, enär några delar saknas, i följd hvaraf skjutöfningar med kulsprutor icke kunna ega rum. Öfvertyga folket därom, att vi slutligen skola segra, hvarför alla liksom boerna böra resa sig som en man, och sedan, då vi ådragit oss de europeiska makternas uppmärksamhet, kunna ryssarna icke förfara med oss som med upprorsmakare utan måste tillerkänna oss en krigförande stats rättigheter.

Upprätthållen modet genom att för folket berätta om våra kamraters segrar i Ryssland och uppväcken hat mot den ryska regeringens brutala våldsamheter, under hvilka vi hemfalla, om vi icke friggöra oss från Ryssland. Agitera bland folket att det aflägsnar alla spår från den bobrikoffska regimen och fordrar alla de tjänstemäns afskedande, hvilka uppfyllt olagliga befallningar, om de också utnämns af monarken själf. Gifven akt på huru de bobrikoffska assessorerna jagas ut ur tullstyrelsen. Våra patrioter, tjänstemännen och betjante vid tullen tvinga trots monarkens förbud de olagliga tjänstemännen att afgå visande härigenom att folkets fordran står öfver monarkens befallningar och att folkets vilja är högsta lag i Finland. Förklara för

folket att vår sak är rättvis och berättar huru vår diplomat Leo Meche-
lin alla dagar lär och kommenderar generalguvernören, tvingande
denne att uppfylla hans befallningar. Vi ha redan vunnit många an-
hängare bland telegrafisterna i Finland, ty största delen af dem önskar
hämnas på regeringen för den skymf dem tillfogades under post-tele-
grafstrejken. Hela järnvägspersonalen är obetingadt på vår sida, i
synnerhet sedan direktorn Berner, understödd af sina underordnade,
aflägsnade general Dratscheffskij från järnvägsstyrelsen. Vid posten
följer man äfven noga med spionernas korrespondens och lägger be-
slag på för oss farlig korrespondens. På tullverket kunna vi lita full-
komligt. Polisen är rensad från skadliga element och fullt pålitlig.
Öfvertalen ortodoxa, som bo i Finland att öfvergå till lutheranismen
för att härigenom visa sin fosterlandskärlek.

Herrar chefer: våren verksamma, inspirerande. Bereden folket
natt och dag. Vakna folk, ty med hvar dag nalkas det afgörande
ögonblicket, och ju enhälligare vi bereda oss och beväpna oss, desto
säkrare är vår seger. Förloren icke en minut, men hojen folket, så
att det måtte visa, att fädrens ande ännu icke slocknat hos detsamma
och att det ännu finnas hjältar, hvilka äro värdiga det stolta namnet
af en finländsk »hakkapelit.»

Sejer eller död. Se där vårt valspråk.

Helsingfors. April 1906.

Förbundet Voimas befullmäktigade ordförande

Eero Kalske.

Medborgare!

Inom kort börja i Ryssland åter oordningar, långvarigare och
blodigare än förut. Därför måste vi under sommarens lopp avsluta
våra förberedelser. Önskar Ni vapen m. m. så vänd Er till mig. Jag
skall ge Er anvisning om, huru man härvid bör gå tillväga. Fullstän-
dig tystnad rörande förbundet »Voimas» verksamhet bör iakttagas.
Posten, telegrafan och officerarne ha gått öfver till oss och därför
skola vi säkert vinna spelet. Man får ej vara feg, om man önskar
friheten. Må Ryssland gå under och må det icke vidare räknas som
ett kejsardöme bland staterna. Lefve republiken.

Helsingfors i mai 1906.

På förbundet Voimas vägnar

Eero Kalske.

Högtärade distriktschefer.

Förbundet Voimas medlemmar indelas för närvarande så, att
hvarje kommun kommer att räknas till någon stads styrelse, hvarpå

under sommarens lopp gevär och patroner komma att utdelas åt alla. Undervisen till dess folket enligt bilagda handledning.

Helsingfors. Maj månad 1906.

Eero Kalske.

Sekret adress K. Mannelin, Högbergsgatan 45.

«Voima».

Voima är ett förbund, hvars uppgift är att undervisa folket i skjutning med mausergevär och i militära aktioner för att därefter afskilja Finland från Ryssland. I höst börjar Finland ett väpnadt uppror mot Ryssland.

Helsingfors, maj månad 1906.

Befullmäktigad ordförande för Voima-förbundet

Eero Kalske.

Helsingfors, 26 maj 1906.

Högaktade Herre . . . . .

Edert högtärade bref af den 24 innevarande maj har jag mottagit, men hvad gevären beträffar, så finns det för närvarande icke af dem. Men då Voimaförbundets medlemmar för närvarande grupperas så, att hvarje kommun kominer att underordnas distriktsstyrelsen i någon stad, anhåller jag att Ni ville vända Er med Er anhållan till distriktsstyrelsen i staden St. Michel.

(Jag har skickat er adress till St. Michel. Troligen får ni svar däriifrån).

Jag sänder Eder tvänne exemplar af den röda boken. I anledning af Edert bref hade jag talat med redaktören för tidningen «Vas-taisuus» herr Mannelin. Han utlofvade 10 % belöning för de rekviderade exemplaren. Det vore önskvärdt, att Ni blefve agent för tidningen, då ni reser mycket. I dessa saker är det allra bäst att vända sig direkt till Mannelin. Hans adress är: Helsingfors, Högbergsgatan 45.

Eero Kalske.

Helsingfors 6 juni 1906.

Ärade Herre!

I anledning af Edert bref meddelar jag, att gevären naturligtvis komma att anlända. Redan hafva 56,000 blifvit hopbragta och kon-

trollerade. Man bör icke förifra sig, enär förbundet «Voima» för närvarande är upptaget med andra saker, som nödvändigt måste förberedas, ty om dessa saker komma i dagen, hotar oss snaran och för oss rakt till galgen.

I slutet af denna månad kan i närheten af staden Kotka inträffa en händelse, som skall bringa hela Europa att darra.

För Guds skull, icke ett ord härom åt någon.

Med högaktning

Eero Kalske.

Bröder. Till öfningar öfverallt i Finland dag och natt enligt reglerna i förbundets (Voimas) instruktion. Upproret blir nödvändigt om man plundrar oss på 10,000,000 mark till förmån för de ryska trupperna och ryska riksränneriet. Låtom oss beväpna oss för att möta alla eventualiteter.

Helsingfors 5 maj 1906.

Eero Kalske.

Petersgatan 7.

Upprop till medborgarena från förbundet «Voima».

»Revolutionens ändamål är att skapa ett fritt förbund mellan alla i Kejsardömet Ryssland boende befriade folk«.

Med dessa ord hälsade riksdumadeputeraden Sabolotny deltagarna i «socialrevolutionärernas» möte i Terijoki den 17 juni innevarande år. Som befullmäktigad deputerad från vår sida och från alla delar af «Röda gardet» hade dit blifvit sänd chefen för alla »röda garden» kapten Kock, som för någon tid sedan vid ett kamratligt möte af «Röda gardet» i staden Kotka yttrade följande profetiska ord:

«Vi utgöra endast den stora ryska revolutionsarméns avantgarde». Vid det hemliga mötet i Terijoki blef äfven beslutet, huru vi böra handla vid revolutionens utbrott i Ryssland. Våra bröder ryssarna fordra af oss endast fullständig neutralitet, men därefter skilja vi oss vid lämpligt tillfälle från Ryssland och afsluta en union med den friggjorda stora republiken i öster. Vi måste bereda oss till försvar, ty det är fullkomligt klart, att Ryssland anstränger sina sista krafter, för att straffa oss för förräderiet, men det kommer att bli svårare än man nu förmodar. Våra förberedelser fortgå utan några hinder från något håll. Kulsprutor ha erhållits och jämväl till dem hörande patroner. Ur magasinsgevär komma vi att skjuta med explosiva kulor, ty deras verkan på angriparen är kraftigare. Snart skola vi mottaga ett stort antal magasinskanoner (kulsprutor). De äro så lätta, att en häst med ledighet kan bära dem på ryggen, och därför kunna alla delar af vårt försvar släpa dem med sig öfverallt. Då vi endast komma att försvara oss, kunna vi själfva utvälja platsen för aktionerna, något som i

vårt land är särdeles lämpligt. I enlighet med beslutet vid den revolutionära kongressen i Stockholm, böra vi till en början endast vara åskådare på sidan af den stora revolutionen i Ryssland, hvilken, såsom man antager, skall bryta ut under nästa månad, och om revolutionärerna komma att färdas genom vårt land, får intet hinder ställas i vägen för dem, men regeringens trupper böra förvägras all hjälp. Detta beslut har blifvit godkändt af vår befullmäktigade deputerade. Vid kongressen lofvade man Finland efter omhjälfningen fullständig frihet att antingen bestämma villkoren för en union eller att blifva en själfständig republik. Äfven kunna vi sluta förbund med andra stormakter, om folkets flertal önskar det.

Nu är den lämpligaste tiden, enär vi ha en generalguvernör som dansar efter vår pipa i hopp om att erhålla den nationalgåfva som lofvats honom.

Langhoff å sin sida förmår enligt Mechelins föreskrift monarken att göra den ena eftergiften efter den andra och enligt hvad det berättas försiggår allt detta på ett mycket kuriöst sätt. Langhoff går icke sin väg, innan monarken blir trött och skrifer under pappret. Från rysk synpunkt är den nuvarande generalguvernören en dålig patriot, sådan vi icke önska att någon finne måtte vara i förhållande till sitt fädernesland men för oss är denna gamle farbror tillsvidare behöflig. När han gjort allt för oss, må han draga, hvar han vill. För kustförsvaret sätter vi ut minor och om det blir nödvändigt, köpa vi några grundgående fartyg för rekognoscering, omflytta prickarna i skärgården o. s. v. Gifve Gud att «Novoje Vremjas» profetia om senatens inköp af tvänne fartyg för hindrande af vapenimportenginge i uppfyllelse. Dessa fartyg skulle utgöra början till det fria Finlands krigsflotta. Vapenimporter kunna de icke hindra, enär vapnen hämtas andra vägar, och tullen förräder icke sina vänner.

Mannerstams försök i vintras*) gjordes blott för att vilseleda. Eugen Schaumans minne lifvar oss och uppmuntrar oss till värksamhet, och därför afgåfvo medlemmar af alla delar af förbundet Voima på frihetens dag den 16 juni en ed att följa Schaumans ädla föredöme, hvarvid de till sitt valspråk valde: «Sejer eller död».

Novoje Vremja ville man köpa utan att spara på 30 tusen rubel, men Leo är slug att man icke lurar honom. Med denna summa kan man i Petersburg göra mycket, och dessutom skriva alla andra ryska tidningar mot en ringa belöning efter vår önskan.

Det bör märkas att till och med utomlands Finland tillerkännes en särskild stat tillkommande rättigheter, och därför ha 14 personer blifvit inbjudna till en allmän parlamentarisk konferens i London, dit valda deputerade från hvarje stånd skola resa under ledning af Konni Zilliacus, som skall göra dem bekanta med framstående ledare af den revolutionära rörelsen i Europa. De deputerade försöka göra sig underrättade om på hvilken sida Europas opinion och sympatier ställa sig, om äfven vi begynna svänga historiens hjul. Om riksduman upplöses, skola dess deputerade föranstalta en kongress i Finland, troligen

*) Vapnen hämtades till Hangö.

Rumjantseffs not.

i Helsingfors. Välkomna! Järnvägsstyrelsen har utdrifvit alla ryska tjänstemän och ärnar förjaga alla finnar med ryska åsikter. Härmed bemödar sig särskildt trafikdirektörn, som till tjänsten ånyo utnämner de olagligen afskedade. Vi böra jämväl vara generaldirektören tack-samma, ty ehuru han är ryss till härkomsten uppfyller han alla våra fordringar. Som ett bevis på järnvägsstyrelsens fosterlandskärlek tjänar afslaget åt ryska regeringen i fråga om byggandet af kasärner vid Kouvola station ty detta vore fördelaktigt för de ryska trupperna. Låtom oss alla minnas Eugen Schaumans bragd, som visade att intet offer är för stort för fosterlandets befrielse. Denna idé skola alla medlemmar af förbundet „Voima" följa, i det de sträfva att använda alla sina krafter till förberedandet af det afgörandet steget, då den läg-liga tidpunkten inträffar.

Helsingfors, 22 juni n. st. 1906.

På förbundet Voimas vägnar
Eero Kalske.

(Facsimile).

Konekivärejä (kuularuiskuja) saatu 40 kuntoon ja koe- ampumi-nen onnistunut 1 miljoona kiväärin patruuneja onnellisesti saatu talteen. Varustautukaamme energisesti! Tulemme varmasti voitta-maan, jos kohta käymme toimin päätäväisyydellä. Siis voittoon tai kuoloon kunnialla valmistautukaamme!

Vallankumouskomitea.

(Facsimile).

Helsingissä ²⁵/₆ 06.

Herra I.

Arvoisan viime kirjeenne johdosta pyydän mainita, että kiväärien homma suoraa tietä on enää mahdoton venäläisten vartioimmin takia, ellei Kenraali kuvernööri, joka tekee Mechelinin käskyjen jälkeen saa sitä lopetetuksi. Täytyy käyttää kiertoteitä, joka on vähän kan-kalampaa. Voiman keskushallinto antaa tuonnempaa siitä tiedon koska saadaan aseita. Koittakaapa tekin ottaa selkoa, ken on se Ju-das Iskariot, joka Voiman kiertokirjeet Novoje Vremjalle antaa, jotta saisimme hänet hirteen. Vastaisuudessa osoittakaa kirjeenne K. Man-nelinille Korkeavuorenkatu 45.

Kunnioittaen
Eero Kalske.

(Facsimile).

Arvoisat Voimalaiset!

Koska Muolan tapahtuman ja kenraali Kockin Terijoella käynnin vuoksi ovat sekä aseiden jakohomma, että Voiman periaatteet liika aikaiseen tulleet julkisuuteen, keskeytetään jakovähäksi aikaa. Samoin kielletään kenellekään epäiltävälle näyttämästä Voiman salaisia kiertokirjeitä ja selittämästä sen tarkoitusta. Johan Novoje Vremjan kätyrit ovat ajattelemattomilta siksi monta kiertokirjettämme kavaltaneet, että täytyy olla perin varovana, ettei joutuisi suoraapäätä hirteen.

Helsingissä ²/₇ 1906.

Voiman keskushallinnon puolesta.

Eero Kalske.

Pietarinkatu 7.

Föbundet „Voimas" centralstyrelse utsände efter händelserna på Sveaborg följande cirkulär.

Sekret.

Till våra distriktschefer.

Vidtag åtgärder för döljande af alla vapen på pålitliga platser. Kanoner och kulsprutor, i fall ni fått mottaga sådana, anhåller jag att ni ville gräfvä ned i jorden, ingnida dem med fett och inlinda dem i ogenomträngligt tyg. *)

Må hvar och en omsorgsfullt gömma sina vapen och patroner enär den revolutionära rörelsen genom „Röda gardets" oeftertänksamhet utbrutit tidigare än man antagit. Vår afsigt var att börja frihetskriget i oktober, — till den tiden skulle våra bönder hinna bärga in sin årsskörd, och samtidigt skulle vapenimporten till landet vara avslutad.

På grund häraf måste vi ofrivilligt uppskjuta hela påhittet till en mera aflägsen tid. Nu böra vi lugna ryssarna, hvilken uppgift Leo **) bör åtaga sig, samt förse Gerard med tvåhundra tusen; denne sköter å sin sida saken i Petersburg till vår förmån.

Måhända skola våra ryssar till och med snart anordna ett för oss passande ögonblick till förverkligandet af vår stora uppgift.

Helsingfors 3 augusti 1906.

Eero Kalske.

Sekret.

Föbundet Voimas distriktschefer!

Såsom vi framhöllo i vårt senaste cirkulär, började Röda gardets frihetsrörelse alldeles för tidigt i följd af Kocks allt för stora

*) Ett parti sålunda gömda vapen har redan anträffats i Helsingfors omnäjd.

**) Mechelin.

hetta, och upproret på Sveaborg utbröt en vecka tidigare än afsedt var. Vi hade icke haft för afsikt att direkt inblanda oss i ryssarnas uppror utan ville hjälpa dem genom att t. ex. underrätta de oppriska om regeringstruppernas alla förehafvanden, genom att ge regeringens blinda tjänare förgiftade lifsmedel o. s. v. för att bringa flertalet af dem ur fronten samt genom agitation förmå dem att öfvergå till vår sida eller att vid lägligt tillfälle vända vapnen mot regeringen.

Detta skulle ha lyckats väl, ty till och med nu äro de nästan på vår sida. Man skulle låtit dem försöka att taga Sveaborg. Vi skulle beredt oss och anordnat under de mörka septembernätterna falska fyrar på hafvet samt omflyttat prickarna för ryska regeringens fartyg så att farliga Sedan-dagar skulle inträffat för dem. De fartyg som anslutit sig till frihetsrörelsen skulle vi nog vetat varna.

Vid denna tid skulle vi avslutat alla förberedelser och i oktober denna vindarnas och regnens månad, då bönderna ha alla sina vinterförråd färdiga, skulle vi öppet skridit till aktion. Bönderna äro redan så pass förberedda, att blott litet fordras för att de som en man skola resa sig till kamp för friheten. Man kunde t. ex. formera väpnade kommandon, bestående af tjugo (20) ryska språket mäktige män hvarje samt under befäl af personer, bekanta med orten, och dessa kommandon skulle utklädda dels till gendarmer dels till ryska soldater, utsändas kring Finland för att anställa husundersökningar, och de skulle därvid tillåta sig till och med en och annan våldsbragd. Detta voro tillräckligt för att uppröra äfven den lugnaste finländare, och sedan skulle det blott behövas, att man ger dem vapnen i händerna, och frihetskampen skulle bryta lös, hvilken ej vore svår, då vi skulle kämpa tillsammans med ryssarna. Hvad post-, telegraf- och järnvägssträjk angår, skulle vi i hufvudsak följa hr Aladjins råd.

Nu skulle t. ex. från järnvägsstyrelsen, som vi för närvarande ha i våra händer ett varnande telegram böra sändas till de underordnade. Ginge saken bra, skulle för syns skull alla högre funktionärer i järnvägsstyrelsen arresteras, och medan vi hölle dem under bevakning skulle vi dock handla efter deras anvisningar. Trafikchefen A. Berner t. ex. är det mycket lätt att stämma till vår förmån, enär han har mycket skulder. I våras lyckades vi få Lohman till stationsinspektör å Petersburgs station, tack vare Berners bemödanden, så mycket lättare som hr Lohman hjälper hr Berner genom att teckna borgen för honom, hvadan vi lyckades förhindra den halfryske stationsinspektorns å Valkeasaari, Sventorzetskys utnämning. Till och med generaldirektören vid järnvägarna, ehuru af rysk börd, är icke rysk till sinnesstämningen. Detta bevisas bäst exempelvis däraf att då för några veckor sedan en konduktör, som ej talade svenska utan ryska ville tala med hr Tschepurnoff, som icke behärskar finska språket, föredrog Tschepurnoff att tala med honom genom tolk hällre än att tala ryska med konduktören. Dessa visserligen obetydliga småsaker visa hurudana våra järnvägsmän äro. Posten är jämväl i våra händer och till och med vid telegrafafen råder stark upphetsning, hvadan vi efter den sista sträjken kunna fullkomligt lita på dem. Nu ha våra förhoppningar på oktober månad i viss mån blifvit afkylda, och om

ingenting aväntadt företages af våra ryska medbröder, som kunde befordra vår sak bli vi tvungna att uppskjuta vår kamp för friheten till nästa år och börja en ny taktik. Vapnen kunna vi gömma. Särskildt bekymrade äro vi öfver att icke veta hvar vi skola gömma våra bergskanoner och kulsprutor, enär det är tämligen svårt att gömma dem i vattnet.

Genom att uppskjuta frihetsstriden vinna vi dessutom den fördelen att så många offer ej komma att behövas, enär oordningarna i Ryssland fortfara, försvagande regeringens krafter, och vi hinna därjämte lära de revolutionära artillerister, hvilka skola göra oss tjänster, finska. Nu få vi åter lof att betala vackra pengar åt Gerard, som å sin sida skall arrangera alla våra anläggningar. Vi ärna icke på en gång gifva denne gamle tok hela den insamlade nationalgåfvan utan skola vi betala skildt för hvarje gjord tjänst, emedan han kunde stoppa pengarna i fickan och resa till Ryssland, men detta kunna vi icke tillåta, emedan han är nödvändig för oss ännu någon tid. Men vi ärna icke tåla honom här en enda dag, när han upphör att vara behöflig för oss. Karl Tschokke erhöi en god dom för att han nedsköt en gendarm på stationen Kervo. Om vi kunde skulle vi befria honom, men han måste dömas om ock för syns skull. Jan har blifvit dömd till 8 års straffarbete för mord å poliser i Tammerfors, men han dödade finska poliser och icke gendarmslödder. Man hoppas att mordet på gendarmen i Haukipudas slutar som då man skjutit en hund, så att allmänheten icke behöfver frukta att strypa dessa djäflar. Vi äro nöjda att våra cirkulär ej mera komma i No-voje Vremjas medarbetares ihänder. Kommen i håg att vara försiktiga och uppmuntra alla att hjälpa till den ryska maktens aflägsnande. Lefve revolutionen.

Helsingfors 7 augusti 1906.

På förbundet Voimas vägnar
Eero Kalske.

Baron Saltza har stadfäst domarna och har liksom Tschuchnin strax låtit arkebusera frihetskämparna oaktadt generalguvernören privat uttalade sitt missnöje. Skola vi tillåta en dylik bödel att lefva efter detta.

Helsingfors den 12 augusti 1906.

Eero Kalske.

Bilaga

Ur synpunkten af försiktighet och politisk klokhet är det nödvändigt att för syns skull upplösa Röda gardet men tillika bör man söka begå så att dess medlemmar ansluta sig till Voima förbun-

det. Afven bör man lifligt beklaga kalabaliken på Hagnäs torg *), ty skyddsgardet har samma djupa syfte som Voima, men „Röda gardets" obetänksamma inblandning i Sveaborgsrevolten föranledde „skyddsgardets" sansade befälhafvare att motsätta sig „Röda gardets" förhastade och obetänksamma uppträdande. Detta uppträdande vållade slutligen i följd af de divergerande åsikterna att broderblod blef utgjutet och många ädla lif förspillda, af hvilka många kunnat vara till gagn i den annalkande och väl planlagda frihetsstriden. Af dessa fallna hjältar tillhörde många förbundet „Voima". Kapten Calenius var bataljonschef vid en afdelning af förbundet „Voima" och löjtnant Åkerman chef för en beriden rekognoseringsafdelning. Evgit minne åt dessa våra kamrater!

Tillsvidare böra vi vara lugna, och i stillhet bereda oss för nå vårt slutmål: „Skilsmässa från Ryssland såsom en stat eller i förbund med den stora ryska republiken".

Dessutom är att märkas, att finnarna icke komma att dömas af ständrätt, ehuru de togo del i revolten på Sveaborg, således på ryskt territorium. En orsak därtill är Rysslands allt för stora svaghet, och därför vågar man ej upphetsa finnarna: den andra orsaken är Gerards önskan. Denna kan under påverkan af våra pengar uträtta mycket. Hvad tjänstemännen beträffar, så har generalguvernören äfven här gjort en god sak, då han enat sig om våra fordringar att afskeda de tjänstemän, hvilka med Nikolais fullmakter vågat träda i tjänst, t. ex. vid Åbo hofrätt, och nu icke vilja afgå enligt folkets befallning, som står öfver kejsarens.

Den annalkande finländska revolutionen.

Vi äro öfvertygade därom, att den revolutionära rörelsen i Ryssland skall segra. Detsamma bör ske äfven hos oss. Den ryska monarken är tillika Finlands storfurste, och då han blir störtad i Ryssland, vilja vi icke förblifva hans undersåtar utan skilja vi oss och proklamera Finland som republik.

Leo Mechelin hoppas naturligtvis bli president, men vi märka att han ärnar afsluta en union med vår granne Sverige, och därför handlar han tvetydigt, hvarför vi måste betrakta honom som vår fiende. Se där också orsaken hvarför våra konstitutionella så gärna uttala sig falskt om vapenimporten till landet, i det de önska dölja det verkliga syftet för folket. I stället för att använda pengarna till nyttigare ändamål muta de de ryska tidningarna och käringen Gerard i hopp att under tiden för revolutionen i Ryssland kunna taga makten i sina händer. Men detta skola vi icke tillåta. Vi ha förenat oss med de ryska revolutionärerna och välja till vår president en person med socialistiska åsikter. Alltså böra vi arbeta dag och natt, i det vi fördela vapnen och vidtaga förberedelsen, för att vid lämpligt tillfälle kunna göra uppror och säga åt N . . . „du är icke mera vår tsar." Men vi

---

*) Skyddsgardet, som organiserats ur förbundet „Voima" hade den 20 juli vid slutet af revolten på Sveaborg en strid med „Röda gardet" på Hagnäs torg i Sörnäs förstad i Helsingfors.

äro fria finska republikaner, som icke håller önska bli svenska, men Mechelin må bli svensk, om han önskar.

Helsingfors 25 augusti 1906.

Eero Kalske.

Vi böra glädjas öfver att ryssarna förbjudit importen af vapen till landet. Hvar och en begriper att detta ingenting betyder, ty efter att hafva tillfredsställt de ryska myndigheterna kunna vi fritt införa vapen och förbereda oss till den stora tilldragelsen. Arbetarne ha blifvit alltför dumma och kortsynta — troligen frukta de att de icke få husera fritt i den nya republiken. Så t. ex. förfölja de guvernören i St. Michel, ehuru de utmärkt väl veta, hvilken ofantlig tjänst han gjort vår sak, då han i våras insamlade en nationalgåfva åt Gerard, som trots „Novoje Vremjas" angrepp fördrifver de ryska tjänstemännen ur Finland.

Anmärkas bör att von Knorring *) har ett djupare syfte än polisens förstärkning, ity att han under namnet „skyddsgarde" grundat en milis om 100 man, som i verkligheten består af 1,000 man.

Denna milis är väpnad och öfvas öppet för slutmålet. Äfven i Kronoby har en dylik kaderbataljon bildats, som skall träda fram och förjaga ryssarna. Vår ministerstatssekreterare har åter dragit N . . . vid näsan och skall snart förjaga alla ryska tjänstemän ur statssekretariatet och i deras ställe utnämna sina egna män. På det enträgnaste bedja vi alla våra distriktschefer att icke förråda våra hemligheter, ty sådant är mycket farligt. Så t. ex. den arresterade bankplundraren, skraddaren Karis hotelse, att han skall bli befriad när „blod färgar Finlands snödrifvor". Hvarifrån har det nötet erfarit om saken. I alla fall har han svårt skadat vår sak, emedan han för ryssarna förrådt så mycket, att vi åter måste upphäfva vår plan.

Helsingfors 8 september 1906.

På förbundet Voimas vägnar.

Eero Kalske.

Fullständigt sekret.

Till våra distriktchefer.

Åter har en stor sorg drabbat oss, i följd af styrelsens oförsigtighet och brist på förutseende. Vår afsikt var att distribuera de med skonerten „Peter" hämtade vapnen sålunda, att alla vapen skulle sändas per järnväg till det inre af landet, såsom vi äfven gjort med större delen af lasten, ty såsom känt är järnvägspersonalen på vår

---

*) Guvernören i St. Michel.

sida, och sedan skulle vi småningom sändt vapnen till destinationsorten. Men i följd af några personers snålhet och oförsiktighet, sändes det för staden Helsingfors afsedda partiet sjövägen, på grund hvaraf äfven den allom bekanta olyckan inträffade. Vi byggde på polisen och tullpersonalen, hvilka handla med oss, men vi kunde icke tänka oss att bland formännen skulle finnas förrädare såsom t. ex. Holst (Guljst). Så mycket värre är det, som bland gevären anträffades en soldatuniform, ty ryssarna kunna nu lätt fatta våra strategiska planer, hvarför hela planen måste kasseras. Denna plan, som nu misslyckats, hade uppgjorts af en före detta generalstabsöfverste, som nu härstades innehar en hög post, *) i syfte att genom agitation bland trupperna locka dem öfver på de revolutionäras sida. Sedan vapen utdelats och alla förberedelser slutförts skulle alla före detta ryska soldater samlas försedda med uniformer från någon i en annan ort förlagd truppfördelning. Härpå skulle upproret börja och nämnda förklädda soldater sändas till kasärnerna med förklaring att de kommit från en annan stad, där de revolutionära segrat. De skulle fordra att soldaterna skulle öfvergå på deras sida. Samtidigt skulle de officerare och soldater, hvilka blifvit regeringen trogna, häktas. Sålunda skulle vi segra obetingadt, men nu måste vi börja om igen, när icke ens polisen kan hjälpa till saken, ehuru den försöker nedtysta den. Dessutom kan man i förevarande fall icke skjuta skulden på „Röda gardet" och gendarmerna, såsom vi gjorde förliden höst. Vi ha erhållit underrättelser att en fartygslast åter lyckats blifvit lossad, hvilken bestod af projektiler för bergskanoner, kulsprutor och gevärspatroner samt äfven sprängämnen. Vi skola se till att vi icke åter misslyckas. Vi hoppas att Mechelin åter förstår att lura generalguvernören, som å sin sida säkerställer så att saken ej får några påföljder.

Vi förbjuda strängt att förråda åt någon, *att jag är den person, som utger tidningen **) „Vastaisuus"*. I dag hålles ett privat möte af finska posttjänstemän vid hvilket bland annat kommer att behandlas frågan huru vår sak bäst skall befordras. Nu är största delen af tjänstemännen och postiljonerna på vår sida. De konfiskera skadliga bref, men nyttan häraf är icke stor, emedan de gå inkonsekvent till väga. N. . . befinner sig i finska skärgården. Planen att beröfva honom lifvet har uppskjutits på en tid, ehuru lämpligt tillfälle därtill fanns, ty de ryska bröderna ha anhållit att planen icke måtte utföras, emedan de befara, att ett sådant tilltag i närvarande tid skulle väcka antipati utomlands, ty man hyser där afsky för anarkismen. Men beträffande de skurkar, som åtfölja honom och årligen stjäla 300 millioner rubel; såsom aflidne Herzenstein bevisat, existerar intet förbud. Vi ha framtvingit assessor Svinhufvuds, en af våra främsta deltagares, utnämning till senator. Vi ha blifvit åtsporda, om man får ljuga inför domstol, ifall sådant är nyttigt för vår sak. Vi vilja säga rent ut att det ej är lögn om någon till fromma för frihetens sak, om icke uttalar en lögn, så likväl fördöljer riktiga fakta för fienden. Allså tala

---

*) Öfverste Alfthan nu guvernör i Nylands län.

**) Utgifvare af tidningen „Vastaisuus" är K. Mannelin.

alltmöjligt skräp ifall detta blott är nyttigt för den revolutionära rörelsen. Vi bli fritagna från eden. Så t. ex. när borgmästaren i Viborg afskedades för bobrikoffska idéer afgaf bl. a. ordföranden i Viborgs drätselkammare öfverste Brunou aldeles falska utsagor, men ingen anklagar honom det oakadt för allt detta, emedan man sålunda lyckades afskeda Kajander, och denne erhåller icke mera icke ens genom kejsaren denna post, enär Langhoff och andra följa med saken. Härvarande gendarmöfverste Ja . . . har rest till sin gamla fästning Schlüsselburg för att afrättar Konopljannikova. Man borde undfagna denna bödel och gendarmskurk med bly. Järnvägsstyrelsen och senaten ha funnit en god advokat åt hr Nikolainen. Hr Nikolainen sitter allt sedan slutet af senaste år i fängelse för gendarmöfversten, den blod-sugaren, hunden L . . . s skull, ehuru Nikolainen blott med andra järnvägsmän hämtade från staden Kuopio goda revolverar åt de ryska revolutionärerna. Trots alla möjliga hinder, hvilka tillbakahålla våra planers förverkligande går vår sak likväl framåt och anhängarens antal växer för hvarje dag. *I fall polisen erhåller gevär, ha vi i sådant fall en miliskader, och under namn af ordningens öfvervakare kunna vi bilda skyddsgarden, hvilka skola skydda Finland mot de ryska myndigheterna och trupperna.* Senatens plan att köpa nya båtar för tullvärkets räkning är äfven till nytta för oss, ty då skola ryssarna icke mera vaka öfver vapenimporten, och med eget folk komma vi alltid öfverens. Låt oss hoppas att vi redan under vintern, „då blodet färgar Finlands snö och isar" med ens skola kunna göra slut på ryssarna och komma lös från dem så att nästa sommar den fria finska republikens lyckliga invånare skola kunna sjunga segerhymnen. Våra kamrater i Ryssland bereda sig dag och natt, att förgöra den nuvarande regimen, hvadan vi alla tillsammans skola söka så fort som möjligt afsluta förberedelserna för den stora sakens utförande.

Helsingfors 17 sept. 1906.

På förbundet Voimas och de revolutionära sällskapens vägnar.

Eero Kalske.

I följd af konfiskationen i Björneborg ha vi visserligen lidit en betydande förlust, men för sakläget öfverhuvud har detta ingen betydelse. Enligt rapporter ha vi nu i säkra händer 35,600 gevär och 3,965,000 patroner, hvarjämte samtliga kulsprutor och kanoner äro i behåll, såsom det meddelats i senaste cirkulär.

Helsingfors 16 november 1906

Centralkommittén.

Till aktiva motståndspartiets medlemmar den 10 december 1906.

Tiderna förändras. Hvem kunde antaga ännu för tre år sedan, att Bobrikoffs förnämste motståndare och initiativtagaren till uteblifvandet från uppbådet, doktor Törngren, skulle utnännas till en så viktig post. För det ha vi att tacka Langhoff och Leo Mechelin.

Vi minnas ännu huru Törngren underhandlade med de ryska revolutionärerna angående Bobrikoffs mord, och under ett samtal här-om med general Schauman yttrade han bl. a. att revolutionärerna för att mörda Bobrikoff fordra 80,000 rubel. Detta samtal hörde Eugen Schauman och sade: „Pengarna behöfver fosterlandet, men med Bobrikoff skola vi reda oss på annat sätt." Detta samtal har man funnit nedskrifvet i en af Törngrens anteckningar. Frågan om fästningsrayonernas förstörande bör tystas ned kostar hvad det vill, ty detta utgör ett hinder för vår frigörelse, och därför bör den af Leo Mechelin påbörjade peningeinsamlingen fortsättas. Han är den enda person, som kan hjälpa i denna sak Leo, vår David som kommanderar Goliath (Ryssland) som han vill. Inom kort skall han bestämma Finlands förhållande till Ryssland och jämväl budgeten. Efter den måste vi rätta oss intill dess frihetskriget börjar. Allt detta ingår i det ungfinska partiets program. Öfverenskommelse bör fås till stånd med det ryska folkets representanter men icke med regeringen, och akten bör undertecknas af representanter från båda sidorna. Den monarkiska makten i Ryssland bör så vidt möjligt inskränkas. Finland bör ånyo formera sina trupper.

Gerard klagar öfver att gendarmerna och några tjänstemän vid hans kansli hindra hans goda afsikter med Finland. Han försöker småningom rensa sitt kansli från „Novoje Vremjas" anhängare. Frågan om de olagliga tjänstemännen löstes lyckligt emedan Leo erhöll Gerards samtycke och befallde Langhoff att fordra dess stadfästande af kejsaren. Sålunda afskeda vi alla tjänstemän, hvilka sympatisera med ryssarna, liksom vi i tiden fördrefvo de ryska tjänstemännen. Senaten brådskar icke med behandlingen af kejsarens proposition om ryssars rätt att tjäna i Finland. Gerard åter skyndar på blott för syns skull. Vid granskningen af de af Knorring och Törngren afsända undertecknade skrivelserna, märkte man att tvänne verkliga saknades. De ha råkat i händerna på spioner, och därför fattar man Novoje Vremjas anmärkning beträffande denna fråga.

Vi böra förklara att endast „rödgardister" deltog i Sveaborgs-revolten. Det är mycket fördelaktigt, att förbundet „Voima" icke hann framträda öppet samt att vapnen och ammunitioner, som vid den tiden befunno sig i Brandkårshuset hunno gömmas.

Onni Nikolainen befriades från allt ansvar, ehuru han senaste höst skaffade revolverar åt de ryska revolutionärerna i Petersburg. Hela vinsten skänkte han till aktiva partiet.

Jonas Castrén reser omkring på landsbyggden och inspekterar förberedelseanstalterna.

Centralstyrelsen.

Förbundet Voimas i broskyren anförde af Eero Kalske under-tecknade cirkulär och de öfriga revolutionära proklamationerna anse vi vara alldeles nog för att komma till slutsatsen, att den så kallade „finländska regeringens" d. v. s. senatens och dess medlemmars samt guvernörernas — hvilka alla tillhöra „Aktiva motståndspartiet" — verksamhet tillfullo öfverensstämmar med den ryska maktens representants, N. N. Gerards och „föredragaren" general A. F. Langhoffs verksamhet. Förbundet „Voima", äsyftar gränsmarkens fullständiga af-skiljande från Ryssland, en nästan fri import af artilleri, gevär, krut, patroner och allehanda öfriga krigsutensilier samt ryska mäns, det ryska språkets och alla för samhället obehagliga välsinnade finnars utdrifvande — till och med ur domstolarna. Allt detta bringas i verkställighet med en ovanlig skyndsamhet och energi af N. N. Gerard och A. F. Langhoff. Inga som helst radikala åtgärder till rustningarnas inställande ha ännu blifvit vidtagna. Mängden af inporterade vapen och deras förvaringsorter efterforskas icke till och med oakadt landets tidningars och invånares tydliga anvisningar. Emottagaren af gevär, patroner o. a. ansättas blott för tullförbrytelser. Förbundet „Voimas" cirkulär belysa särdeles klart dessa ryska dignitärers verksamhet och orsakerna till att de äro så behöfliga för förbundet under den tid L. Mechelin och hans vänner, senatorerna såväl från „passiva" som „aktiva" motståndspartiet styra landet. En likadan beskrifning af senatens medlemmar gifva flere moderata finska tidningar såsom t. ex. „Mikkelin Sanomat", „Uusi Suometar" o. a. Under N. N. Gerard har vår norra gränsmark förvandlats till en välsignad tillflyktsort för kejsardömets alla revolutionärer hvilka förenade sig i Paris 1904 under finländarens och japanernas aktiva delaktighet. Före N. N. Gerards utnämning måste de hålla sina kongresser i Schweiz, Stockholm och andra af Europas städer. Dessa olägenheter har N. N. Gerard aflägsnat. Här ha den upplösta dumans förra medlemmar, sionisterna m. fl. funnit en fristad. Här insamlas äfven öppet, utan att den ryska generalguvernörens stilla ro stores, penningar för revolutionens sak under den kände expropriatören, litteraturprofessorn Israel Mandelstams ledning.

Det är alldeles klart att det för gränsmarkens beväpnande och för bildandet af allehanda garden var nödvändigt att framför allt följaga den ryska polisen, de ryska guvernörerna och de ryska tjänstemännen ur generalguvernörskansliet, statssekretariatet och länestyrelserna. Dessa personers närvaro band naturligtvis händerna på de finländska „aktivisterna" och revolutionärerna. N. N. Gerard och A. F. Langhoff ha på bästa sätt spelat dem i händerna.

Gifve Gud, att de bittra frukter, som såddes af furst Iv. Obolenski och som så rikligt växt upp under N. N. Gerard, må tjäna oss som en väckande lärdom åtminstone för framtiden. Det är bittert och sårande att se, att det är allt detta samma ryska folk, som med sitt blod skall svara för dessa personers handlingar för att bevara denna gränsmark där företräddandet af de allmänna riksintressena är lagdt i händerna på en „svensk" medan den ryska regeringens män

alla blifvit aflägsnade. Är icke detta en skymf? Se där, huru man plundrar det ryska folkets egendom, som af detsamma förvärfvats efter seklers ansträngningar och med dess söners blod! Men det är ju så, att man nu för tiden begynt kalla detta pacificeringspolitik.

A. Rumjantseff.

